

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **SÚS Královéhradeckého kraje a.s.**, se sídlem Kutnohorská 59, Plačice, Hradech Králové, zast. JUDr. Šárkou Veskovou, advokátkou, se sídlem Brněnská 300/31, Hradec Králové, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2015, č. j. 31 Af 139/2013 – 80,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 12. 4. 2013, č. j. ÚOHS-R315/2012/VZ-6501/2013/310/RBu (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl zamítnut rozklad žalobkyně proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚHOS-S570/2/12/VZ-19342/2012/522/Jpe, které bylo vydáno ve věci řízení o možném spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“) při zadávání veřejné zakázky „Dodávky průmyslové soli kamenné k zimnímu posypu komunikací“, a toto usnesení bylo potvrzeno. Usnesením orgánu prvního stupně ze dne 8. 10. 2012 byla žalobkyni stanovena lhůta do 12. 10. 2012, ve které je oprávněna navrhnout důkazy a činit jiné návrhy a ve které je oprávněna vyjádřit v řízení své stanovisko; dále stanovena lhůta do 16. 10. 2012, v níž se mohla žalobkyně vyjádřit k podkladům rozhodnutí a lhůta k předložení dokumentace pořízené v souvislosti s předmětnou zakázkou. Přezkoumávaným usnesením ze dne 17. 10. 2012

pak žalovaný prodloužil žalobkyni tyto lhůty do 5. 11. 2012, resp. 8. 11. 2012. K námitkám v rozkladu žalovaný uvedl, že bylo postupováno správně, pokud byly žalobkyni stanoveny příslušné procesní lhůty. Ačkoli rozklad brojí proti napadenému usnesení o stanovení procesních lhůt, podle žalovaného obsahuje řadu námitek, které s obsahem usnesení nesouvisí, neboť jsou jimi napadány jiné věcné otázky. V předmětné věci se proto předseda žalovaného nemohl podrobně zabývat zjištěním, zda-li je žalobkyně veřejným zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) ZVZ, neboť tato otázka je předmětem rozhodnutí Úřadu až v meritru věci. K posouzení těchto otázek má dojít až v dalším průběhu správního řízení, a to na základě předložených listin. Věcná argumentace žalobkyně tedy není napadeným usnesením řešena, tudíž je bezpředmětná. Prostřednictvím předmětných usnesení využil Úřad pouze svého oprávnění získat potřebné informace a podklady pro posouzení věci, přičemž postupoval v souladu se zákonem.

[2] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou ze dne 7. 6. 2013, v níž tvrdila, že je nesprávné, nezákonné a dokonce i nicotné, neboť žalovaný přehlédl její námitky, že k vedení předmětného řízení nemá vůbec pravomoc, protože žalobkyně není zadavatelem ve smyslu ZVZ. Žalovaný totiž může svou pravomoc podle § 2 odst. 2 správního řádu uplatnit pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena, přičemž si však nepostavil na jisto, zda na žalobkyni citovaný předpis vůbec dopadá. Žalobkyně vysvětlila, že je obchodní společností, která sice byla založena vyšším územním samosprávným celkem, a to Královéhradeckým krajem, který je nadále jediným akcionářem žalobce, avšak podle zakladatelské listiny má být předmětem jejího podnikání velmi široká oblast. Žalobkyně však zcela zjevně není zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 2 ZVZ, protože není právnickou osobou zřízenou za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. Vysvětlila, že svou činnost vykonává samostatně, Královéhradecký kraj do její činnosti nijak nezasahuje. Pro Královéhradecký kraj žalobkyně vykonává činnost na základě běžných obchodních vztahů, které jsou podloženy řádně uzavřenými smlouvami uzavíranými za podmínek na trhu obvyklých. Veškerou svou činnost žalobkyně vykonává za účelem dosažení zisku. Žalobkyně proto navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 10. 2012 prohlásil za nicotná.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 1. 8. 2013, v němž vysvětlil, že se s obdobnými námitkami žalobkyně již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Trval na stanovisku, že otázka, zda žalobkyně naplňuje znaky zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) ZVZ, bude předmětem rozhodnutí Úřadu v meritru věci, přičemž k posouzení této otázky je nutné, aby mu žalobkyně předložila příslušnou dokumentaci. Vysvětlil, že obdržel podnět k přezkoumání postupu žalobkyně v poptávkovém řízení, tudíž bylo jeho povinností po předběžném posouzení případu vyžádat si potřebné informace, k čemuž jej správní řád plně opravňuje. Pokud na základě získaných informací dojde k závěru, že žalobkyně je zadavatelem ve smyslu ZVZ, bude se dále zabývat otázkou, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Za dané situace proto žalovaný považoval za předčasné a nepřipustné se vyjadřovat k tomu, zda žalobkyně naplnila definici veřejného zadavatele, když tato otázka prozatím nebyla řešena v rámci správního řízení. Žalovaný v závěru svého vyjádření vyslovil názor, že je předmětná žaloba nepřipustná, protože se domáhá přezkumu rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno, neboť se jedná o rozhodnutí, kterým se toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu odmítl, případně jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 5. 2015, č. j. 31 Af 139/2013 - 80, žalobu jako nepřipustnou odmítl, výrokem II. nepřiznal účastníkům právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. rozhodl o tom, že se žalobkyni vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč. Vycházel z toho, že žaloba směřuje proti rozhodnutí týkajícím určení lhůty, ve které může

pokračování

žalobkyně činit své návrhy, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a dokdy má předložit dokumentaci pořízenou v souvislosti s předmětnou zakázkou. Podle ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení, přičemž takovým úkonem je nepochybně i usnesení správního orgánu vydané dle ustanovení § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu za použití ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu, neboť jím dochází pouze k omezené koncentraci správního řízení – jedná se tedy bezpochyby o usnesení toliko upravující vedení řízení před správním orgánem. Na tomto závěru přitom ničeho nemění ani to, že proti takovému usnesení je přípustné podle správního řádu odvolání, resp. rozklad. Nad rámec výše uvedeného soud zdůraznil, že ochrany subjektivních veřejných práv se žalobkyně může domáhat až v řízení o žalobě směřující proti pravomocnému konečnému správnímu rozhodnutí, které bude v předmětné věci případně vydáno, přičemž až v tomto řízení bude moci žalobkyně namítat i nicotnost případného rozhodnutí žalovaného pro nedostatek jeho pravomoci.

[5] Proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2015, č. j. 31 Af 139/2013 - 80, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 11. 6. 2015. V doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 7. 2015 stěžovatelka namítala, že krajský soud rozhodl v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť se vůbec nezabýval argumentací, že žalovaný nemá pravomoc vést předmětné řízení. Poukázala přitom na to, že správní řízení je za současné situace vedeno a že žalovaný po ní vyžaduje předložení smluv, které jsou součástí jejího obchodního tajemství. Stěžovatelka po celou dobu správního i soudního řízení setrvala tvrdila, že není zadavatelem ve smyslu § 2 ZVZ, aniž by na tuto argumentaci kdokoli reagoval. Samotným vyžádáním dokladů tedy dochází k zásahu do jejích práv, neboť je po ní požadována dokumentace bez jakéhokoli zákonného podkladu. V souladu se zásadou hospodárnosti by primárně měla být vyřešena otázka pravomoci žalovaného vést předmětné řízení, a nikoli vyčkávat na meritorní rozhodnutí, které musí podle názoru stěžovatelky potvrdit její výše popsané stanovisko; pouhé vyčkávání na takové rozhodnutí stěžovatelku nepřiměřeně zatěžuje a neumožňuje jí bránit se proti postupu žalovaného. Stěžovatelka proto navrhovala, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka dále navrhovala, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 3. 8. 2015, v němž setrval na stanovisku, že napadeným rozhodnutím bylo pouze upravováno vedení správního řízení, tudíž toto usnesení naplňuje definici rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s., a proto je vyloučeno ze soudního přezkumu. Krajský soud proto postupoval v souladu s právní úpravou, když žalobu odmítl, přičemž jeho rozhodnutí není ani v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pokud stěžovatelka tvrdí, že již vyžádáním podkladů bylo zasaženo do její právní sféry, a tedy potažmo do jejího práva svobodně podnikat a vlastnit majetek, žalovaný s touto námitkou nesouhlasí, neboť k takovému zásahu by mohlo dojít až vydáním meritorního rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na povinnost správního orgánu postupovat v řízení v souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy. Až v žalobě proti meritornímu rozhodnutí bude moci stěžovatelka podle žalovaného namítat veškeré své námitky uplatněné v nyní podané kasační stížnosti, resp. v žalobě, tudíž právo na soudní ochranu bude mít stěžovatelka garantováno. Žalovaný zopakoval, že musel takto postupovat, tedy vyžádat si příslušnou dokumentaci, protože v opačném případě by nemohl ve věci jakkoli rozhodnout. Námitka ohledně možného vyzrazení obchodního tajemství stěžovatelky nemůže být důvodná již proto, že povinnost mlčenlivosti jeho zaměstnanců je garantována zákonem. Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 216/2014 není na místě, neboť se týkal postupu správce daně, který je upraven zcela jiným zákonem s jinak upravenými právy a povinnostmi dotčeného subjektu. Žalovaný uzavřel, že krajský soud postupoval správně,

pokud žalobu odmítl. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II. Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Brně vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti nspecifikovala, z jakého zákonem přepokládaného důvodu kasační stížnost podává, pokud však kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro ni přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[10] Nejvyšší správní soud ale je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto odmítavé rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatelky důvodná a nemůže se proto zabývat otázkou, zda Úřad právem předpokládá, že stěžovatelka je zadavatelem ve smyslu ZVZ, neboť tím by podstatným způsobem zasáhl do vedení správního řízení.

[11] V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud poznamenává, že není možné požadovat, aby správní orgán již při zahájení správního řízení měl zcela jasný právní názor na řešení všech sporných otázek. Přijetí takového postupu by nadto zcela popřelo smysl vedení jakéhokoli řízení, neboť již při jeho zahájení by správní orgán musel mít jasný právní názor opřený o nezpochybnitelné argumenty a důkazy, které by pouze vtělil do konečného rozhodnutí. Jakékoli další dokazování a poskytnutí procesních práv účastníkům řízení by bylo zcela zbytečné.

[12] Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65).

[13] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že předtím, než je posouzena důvodnost žaloby a námitek v ní uplatněných, musí správní soud z úřední povinnosti zkoumat, zda byly splněny příslušné podmínky řízení. Krajský soud v Brně proto postupoval správně, pokud svou pozornost zaměřil na to, zda napadené rozhodnutí není takovým, které je ve smyslu ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu.

pokračování

[14] Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob, ve smyslu generální klauzule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současně však uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek zákonem výslovně stanovených byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena. Jedná se o kompetenční vyluku uvedenou v § 70 s. ř. s., kdy ze soudního přezkumu jsou vyloučeny mimo jiné úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem (§ 70 písm. c) s. ř. s.]. Žaloba napadající rozhodnutí, které spadá pod kompetenční vyluku, je nepřipustná dle § 68 písm. e) s. ř. s. a soud ji odmítne dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Ačkoliv soudní řád správní ani správní řád blíže nespecifikují, co se rozumí pod pojmem „úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem“, soudní praxe se ustálila na výkladu, že se jedná o úkony, jimiž se správní orgán nedotkl přímo těch práv účastníka, která zakládá hmotné právo, ale zasáhl jen do práv daných pro vlastní vedení řízení.

[16] O takový případ se podle názoru Nejvyššího správního soudu jedná i v posuzované věci. Žalovaný totiž pouze v průběhu řízení o možném spáchání správního deliktu podle ZVZ vyzval stěžovatelku k předložení dokumentů potřebných pro vedení tohoto řízení. Předmětným rozhodnutím byla pouze prodloužena lhůta k jejich předložení, nejedná se tedy o samotnou výzvu k předložení dokumentů. Napadené rozhodnutí tak zjevně toliko upravuje vedení předmětného správního řízení. Bez jeho vydání a bez předložení příslušné dokumentace je totiž zjevné, že žalovaný (případně jakýkoli jiný správní orgán) nemůže vést správní řízení, protože nemůže rozhodovat o něčem, o čem nemá jakékoli informace. Předběžné posouzení učiněné patrně na základě podnětu třetího subjektu ke zdárnému vedení správního řízení naprosto nestačí.

[17] Ostatně Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2006, č. j. 1 As4/2004–75, dospěl k právnímu závěru, že „*rozhodnutí správního orgánu, jímž bylo zamítnuto odvolání účastníka řízení proti výzvě k zaplacení správního poplatku, je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem; takové rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkoumání [§ 70 písm. c) soudního řádu správního] a žaloba proti němu musí být jako nepřipustná [§ 68 písm. e) s. ř. s.] odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nejvyšší správní soud přitom nevidí jakýkoli důvod pro to, aby v případě výzvy k předložení dokumentace, resp. v případě rozhodnutí prodlužující lhůtu k předložení takové dokumentace, dospěl k jiným právním závěrům ohledně soudní přezkoumatelnosti takového rozhodnutí než v případě výzvy k zaplacení správního poplatku. V obou případech se totiž jedná o individuální správní akt správního orgánu, který se z povahy věci váže k vedení správního řízení a jejich vydání je podmínkou sine qua non pro meritorní ukončení správního řízení.

[18] Napadené rozhodnutí tedy zasahuje toliko do práv stěžovatelky souvisejících s vlastním vedením řízení. Podle čl. 36 odst. 2 věty druhé Listiny základních práv a svobod nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Toto ustanovení však navazuje na první větu uvedeného článku. Druhá věta tohoto ustanovení má na mysli jiná základní práva a svobody než základní právo na soudní ochranu, neboť v opačném případě by vyloučení práva na soudní ochranu bylo vždy v rozporu s Listinou a dovětek první věty druhého odstavce čl. 36 Listiny by neměl smysl (srov. nálezná pléna Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 8/99, N 153/16 SbNU 135). Právo fyzické i právnické osoby na soudní ochranu je dostatečně zajištěno tím, že z pravomoci soudu není vyňato přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, jímž mohou být zasažena veřejná subjektivní práva této osoby, v daném případě tedy rozhodnutí o správním deliktu; otázka, zda je stěžovatelka veřejným zadavatelem by ostatně musela být soudem vyhodnocena i v případě soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty pro nepředložení vyžádané

dokumentace. K obdobným závěrům viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2006, č. j. 1 Afs 154/2005 – 64, (k povaze rozhodnutí o pokračování daňové exekuce), nebo ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Aps 1/2011 – 101, (k možnosti ochrany proti odepření vydání opisů či stejnopisů správcem daně, viz zejména bod [44] rozsudku).

[19] Úvaha, že se rozhodnutími o prodloužení lhůty k předložení dokumentů pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem [§ 70 písm. c) s. ř. s.], je logická a vychází ze zásady procesní ekonomie. Současně, pokud je zajištěn soudní přezkum rozhodnutí v rámci konečného rozhodnutí žalovaného o předmětném správním deliktu, neporušuje kompetenční vyluka, která je jinak v souladu se zásadou hospodárnosti, právo na přístup k soudu dle Listiny a Úmluvy.

[20] K tvrzení stěžovatelky, že napadené rozhodnutí zasahuje do jejího práva podnikat a vlastnit majetek, Nejvyšší správní soud uvádí, že takový zásah v posuzované věci nespátřuje. Je totiž nutné poznamenat, že napadené rozhodnutí nerozhodlo o odnětí vlastnického práva stěžovatelky k předmětné dokumentaci. Nelze tudíž hovořit o tom, že by se ze strany správního orgánu jednalo o exces nemající oporu v zákoně. Nadto i v průběhu vedení předmětného správního řízení bude stěžovatelka mít k této dokumentaci plný přístup, neboť bude moci nahlížet do správního spisu jako účastník řízení. Pokud je dokumentace pro stěžovatelku tak důležitá, že bez ní nemůže vykonávat svou činnost, jak se patrně snaží navodit ve své kasační stížnosti, je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že moderní technika stěžovatelce umožňuje rychlé řešení takového problému v podobě vytvoření kopie, resp. elektronické zálohy. Stěžovatelka má garantován přístup k soudu proti meritornímu rozhodnutí, a pokud rovněž není zpochybňován stěžovatelčin nárok na případnou náhradu škody způsobenou případným nesprávným úředním postupem úřadu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., po splnění příslušných, tam uvedených podmínek.

[21] Samotný fakt nepřímého následku v podobě dočasněho omezení nakládání stěžovatelky s předmětnou dokumentací podle názoru Nejvyššího správního soudu nezakládá důvod pro to, aby byl dovozen soudní přezkum napadeného rozhodnutí za situace, jestliže napadené rozhodnutí se přimyká pouze k vedení předmětného správního řízení. V opačném případě by vyluka dle ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. byla naprosto vyprázdněna, neboť jakýkoli akt vydaný správním orgánem minimálně nepřímo ve svých vzdálených důsledcích zasahuje do svobodné sféry jeho adresáta, a to přinejmenším na základě argumentace, že jej nutí něco činit, dát, strpět nebo se něčeho zdržet, což se rovněž může nepřímo projevit v jeho majetkové sféře. Nejvyšší správní soud přitom nevidí jakýkoli důvod, aby na základě obecné argumentace předestřené stěžovatelkou (netvrdíci a nedokládající přímý a bezprostřední zásah do její právní sféry) dovozoval přípustnost její žaloby proti napadenému rozhodnutí, pokud se po provedeném řízení bude moci domáhat ochrany svých práv.

[22] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud postupoval správně, pokud předmětnou žalobu směřující proti rozhodnutí, kterým byla stěžovatelka vyzvána k předložení dokumentu, resp. jí byla prodloužena lhůta k jejímu předložení, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Brně k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

pokračování

Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatelky rozhodl meritorně dřív, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o tomto návrhu stěžovatelky samostatně nerozhodoval, neboť by to za současného stavu postrádalo smysl.

[25] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Šafaříková